

Skarga wniesiona dnia 22 września 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Szwecji

(Sprawa C-401/04)

(2004/C 273/42)

Dnia 22 września 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga skierowana przeciwko Królestwu Szwecji przez Komisję Wspólnot Europejskich reprezentowaną przez Knuta Simonssona i Woutera Wilsa, w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Komisja wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie, że nie przyjmując lub w każdym razie nie informując Komisji o przyjęciu przepisów o charakterze ustawowym, wykonawczym i administracyjnym niezbędnych do wykonania dyrektywy 2001/16/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 marca 2001 r. w sprawie interoperacyjności transeuropejskiego systemu kolei konwencjonalnych, Szwecja uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy wspomnianej dyrektywy;
2. obciążenie Szwecji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Termin na wykonanie dyrektywy upłynął dnia 20 kwietnia 2003 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 110, str. 1.

Skarga wniesiona dnia 22 września 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa T-402/04)

(2004/C 273/43)

Dnia 22 września 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Republice Francuskiej wniesiona przez Komisję Wspólnot Europejskich, reprezentowaną przez Knuta Simonssona, działającego w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy 2001/96/WE Parlamentu Europejskiego i

Rady z dnia 4 grudnia 2001 r. ustanawiającej zharmonizowane wymagania i procedury dotyczące bezpieczeństwa załadunku i wyładunku na masowcach⁽¹⁾, a w każdym razie nie podając tych przepisów do wiadomości Komisji, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom ciążyącym na niej na mocy tej dyrektywy;

2. obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Wyznaczony termin transpozycji dyrektywy upłynął dnia 5 sierpnia 2003 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 13 z 16.1.2002, str. 9.

Odwołanie wniesione w dniu 22 września 2004 r. przez Technische Glaswerke Ilmenau GmbH od wyroku piątej izby w składzie powiększonym Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wydanego w dniu 8 lipca 2004 r. w sprawie T-198/01, Technische Glaswerke Ilmenau GmbH przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, popieranej przez Schott Glas

(Sprawa C-404/04 P)

(2004/C 273/44)

W dniu 22 września 2004 r. Technische Glaswerke Ilmenau GmbH wniosła do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich odwołanie od wyroku piątej izby w składzie powiększonym Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wydanego w dniu 8 lipca 2004 r. w sprawie T-198/01, Technische Glaswerke Ilmenau GmbH przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, popieranej przez Schott Glas. Pełnomocnikami procesowymi skarżącej są Christoph Arnold i Dr. Norbert Wimmer, Rechtsanwälte, White & Case LLP, 62 rue de la Loi, B-1040 Brüssel, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Skarżąca wnosi do Trybunału o:

1. uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 8 lipca 2004 r. w sprawie T-198/01;
2. stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 12 czerwca 2001 r.;
3. ewentualnie w odniesieniu do pkt 2: przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Sąd Pierwszej Instancji;
4. obciążenie strony przeciwnej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

1. Skarżąca odwołuje się od wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 8 lipca 2004 r. w sprawie T-198/01⁽¹⁾ oddalającym skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji, w której Komisja zakwalifikowała jako pomoc obniżenie ceny sprzedaży zakładu prywatyzowanego przez Treuhandanstalt (Urząd Powierniczy) (później BvS) o 4 mln DM i zażądała w tym zakresie zwrotu kwoty pomocy.
2. Zarówno podczas procedury kontroli pomocy, jak również w postępowaniu przed Sądem Pierwszej Instancji skarżąca prezentowała pogląd, że przysługiwało jej roszczenie o obniżenie ceny sprzedaży ze względu na zmianę stosunków leżących u podstaw umowy, ponieważ skarżąca i sprzedający – Treuhandanstalt – wychodzili zgodnie z założeniami, że Wolne Państwo Turyngia wesprze stosując wyższą stawkę pomocy (dopuszczalną dla małych i średnich przedsiębiorstw) inwestycje skarżącej w prywatyzowanym przedsiębiorstwie, ze środków w zakresie zadań wspólnych (w ramach zatwierdzonej przez Komisję ogólnej regulacji dotyczącej pomocy regionalnej). Wsparcie to stało się podstawą kalkulacji ceny. Po udzieleniu jedynie zwykłego, a nie zwiększonego wsparcia, podstawa kalkulacji uległa zmianie i należało w odpowiednim stopniu dostosować cenę sprzedaży. Ponieważ istniało ogólne, cywilnoprawne roszczenie o dostosowanie ceny sprzedaży, które skierowane byłoby również wobec każdego prywatnego sprzedawcy, nie mogło być mowy o pomocy (brak zarówno korzyści ekonomicznej jak i selektywności w rozumieniu artykułu 87 ustęp 1 WE). Byłoby to zasadne również dlatego, że biorąc pod uwagę regulacje w zakresie prywatyzacji, obowiązujące w czasie jej trwania, ustalenie odpowiednio niższej ceny sprzedaży było w pełni dopuszczalne w świetle przepisów o pomocy.
3. Komisja odrzuciła argumentację skarżącej z powodów prawnych, opierając się na tym, że roszczenia względem Treuhandanstalt i względem Wolnego Państwa Turyngii należy zbadać oddzielnie. Sąd Pierwszej Instancji przyjął tą argumentację i stwierdził ponadto, że skarżąca nie przedłożyła w postępowaniu sądowym pisemnego dowodu na okoliczność obietnicy udzielenia wsparcia przez Wolne Państwo Turyngię.
4. Przeciwko tym stwierdzeniom skierowane jest odwołanie. W związku z nadzwyczajną zmianą stosunków leżących u podstaw umowy skarżąca podnosi przede wszystkim następujące zarzuty:
 - Sąd Pierwszej Instancji błędnie nie stwierdził naruszenia przez Komisję obowiązku uzasadniania decyzji (art. 253 WE), ponieważ z uzasadnienia Komisji nie wynikało, dlaczego Komisja odrzuciła koncepcję podniesionego przez skarżącą roszczenia przeciwko Treuhand (obecnie BvS) wynikającego ze zmiany stosunków leżących u podstaw umowy.
 - Jeśli uzasadnienie Komisji miałoby spełniać wymogi artykułu 253 WE, to Sąd Pierwszej Instancji powinien

był w każdym razie stwierdzić oczywisty błąd w ocenie leżący po stronie Komisji, ponieważ uzasadnienie Komisji w sposób oczywisty nie nadawało się do poddania w wątpliwość twierdzenia skarżącej o wystąpieniu zmiany stosunków leżących u podstaw umowy. Odpowiednio, Sąd Pierwszej Instancji powinien był stwierdzić naruszenie przez Komisję artykułu 87 ustęp 1 WE.

- W zakresie, w jakim Sąd Pierwszej Instancji wziął dodatkowo pod uwagę nie przedstawione przez Komisję uzasadnienia (brak wykazania obietnicy Wolnego Państwa Turyngii), są one niedopuszczalne (zmiana uzasadnienia) i nieistotne (istotnym ze względów dowodowych nie był brak obietnicy Turyngii, a błędne wyobrazienie stron umowy o wysokości wsparcia).
 - Ponadto Sąd Pierwszej Instancji naruszył podstawowe zasady postępowania, między innymi prawo do bycia wysłuchanym przed sądem, poprzez oddalenie w wyroku wniosków dowodowych skarżącej na okoliczność podstawy kalkulacji ceny i poprzez jednoczesne uzasadnienie wyroku brakiem wykazania przez skarżącą jej twierdzeń.
5. Poza powyższymi zarzutami, skarżąca podnosi ponadto błędy prawne w związku z innymi wadami uzasadnienia decyzji Komisji, jak również wadliwe pod względem prawnym zaprzeczenie zaistnienia istotnych naruszeń postępowania popełnionych przez Komisję.

⁽¹⁾ Jeszcze nie opublikowane w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich

Odwołanie wniesione dnia 23 września 2004 r. przez Mannesmannröhren-Werke AG od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (druga izba) z dnia 8 lipca 2004 r. w sprawie T-44/00, Mannesmannröhren-Werke AG przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa C-411/04 P)

(2004/C 273/45)

Dnia 23 września 2004 r. Mannesmannröhren-Werke AG wniosła do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (druga izba) z dnia 8 lipca 2004 r. w sprawie T-44/00, Mannesmannröhren-Werke AG przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich. Pełnomocnikami procesowymi strony wnoszącej odwołanie są Dr. Martin Klusmann i Dr. Frederik Wiemer, adwokaci, Freshfields Bruckhaus Deringer, Freiligrathstraße 1, D-40479 Düsseldorf.